

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 441/2018-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. decembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], zastúpenej advokátom JUDr. Milanom Marušinom, Karloveská 6C, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžr 20/2017 z 21. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júna 2018 doručená sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžr 20/2017 z 21. februára 2018 (ďalej aj

„napadnutý rozsudok“). Podaním doručeným ústavnému súdu 31. októbra 2018 sťažovateľka svoju sťažnosť doplnila.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka sa návrhom doručeným vtedajšiemu správne mu orgánu Správe katastra pre hlavné mesto Slovenskej republiky (ďalej len „správa katastra“) 19. júna 2013 domáhala vkladu vlastníckeho práva podľa darovacej zmluvy z 13. februára 2013 uzatvorenej medzi dárkyňou [REDAKOVANÉ] a sťažovateľkou ako obdarovanou, predmetom ktorej boli nehnuteľnosti v katastrálnom území [REDAKOVANÉ] zapísané na [REDAKOVANÉ] (ďalej len „darovacia zmluva“). Správa katastra rozhodnutím č. V-13874/13 zo 16. júla 2013 návrh na vklad zamietla s odôvodnením, že predložená zmluva neobsahuje náležitosti taxatívne ustanovené v § 5 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vlastníctve bytov“). Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 12 Sp 22/2013-153 z 27. mája 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) rozhodol o potvrdení rozhodnutia správy katastra (neskôr Okresného úradu Bratislava) č. V-13874/13 zo 16. júla 2013. Najvyšší súd na odvolanie sťažovateľky rozsudkom sp. zn. 3 Sžr 124/2014 z 24. augusta 2016 potvrdil rozsudok krajského súdu ako vecne správny. Sťažovateľka podala proti rozhodnutiu najvyššieho súdu ústavnú sťažnosť, o ktorej ústavný súd rozhodol nálezom sp. zn. I. ÚS 132/2017 z 10. mája 2017, ktorým rozhodol o porušení jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím najvyššieho súdu, keď konštatoval, že *„Nedoručením... vyjadrení účastníkov konania sťažovateľke v rámci odvolacieho konania tak najvyšší súd odňal sťažovateľke ako účastníčke odvolacieho konania možnosť vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom v konaní, čím tak porušil ňou označené práva.“*. Súčasne uviedol, že *„nepovažoval za vhodné ani účelné zaoberať sa ďalšími sťažovateľkou predostretými načrtnutými otázkami smerujúcimi a atakujúcimi skutkové a právne závery vyplývajúce z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžr 124/2014 z 24. augusta 2016..., keďže práve z dôvodu zrušenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a vrátenia veci na ďalšie konanie má najvyšší súd nielen možnosť, ale aj povinnosť v rozumne dostatočnej miere vysporiadať sa opätovne aj s námietkami sťažovateľky, ktoré sú predmetom tejto podanej sťažnosti“*.

Najvyšší súd po vrátení veci opäť rozhodol napadnutým rozsudkom, ktorým opätovne potvrdil rozsudok krajského súdu z dôvodu jeho vecnej správnosti.

3. Podľa sťažovateľky najvyšší súd svojím postupom a napadnutým rozsudkom porušil jej označené práva z dôvodu nerešpektovania princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, uplatňovania prílišného právneho formalizmu a výkladu v neprospech darovacej zmluvy. Sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti bližšie argumentovala:

«V doterajších súdnych konaniach bolo preukázaná vôľa darkyne p. [REDAKOVANÉ] darovať predmetnú nehnuteľnosť sťažovateľke. Je taktiež nepochybné, že darovaná nehnuteľnosť bola dostatočne a nezameniteľne špecifikovaná v Darovacej zmluve, a to podľa katastrálneho územia, číslo bytu, čísla poschodia, čísla vchodu a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a na pozemku, pozemky podľa parcelného čísla evidovaného v súbore popisných informácií, pozemky evidované ako parcela registra "C", druhu pozemkov a výmery pozemkov, súpisného čísla stavby a parcelného čísla pozemku, na ktorom je stavba postavená, teda tak, ako to predpisuje § 42 ods. 2 Katastrálneho zákona.

... Sťažovateľka poukazuje na... rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo 191/2010, ktorý v tomto rozhodnutí pripustil, že konanie, v ktorom absentovali nielen náležitosti podľa § 5 ods. 1 bytového zákona ale aj náležitosť podľa Katastrálneho zákona (určenie spoluvlastníckeho podielu) malo byť prerušené a malo byť umožnené navrhovateľom vykonať opravu resp. doplnenie.

Najvyšší súd sa však v odôvodnení napádaného Rozsudku č.k. 6Sžr/20/2017 zo dňa 21. februára 2018 priklonil k názoru vyjadreného v rozhodnutí Najvyššieho súdu sp. zn. 10Sžr/4/2012 zo dňa 26.09.2012, v ktorom Najvyšší súd zaujal opačný názor a považoval za správny postup správy katastra, keď zamietla návrh na vklad, nakoľko darovacia zmluva nespĺňala náležitosti podľa § 5 ods. 1 bytového zákona a považoval darovaciu zmluvu za absolútne neplatný právny úkon.

Podľa informácií sťažovateľky v súčasnosti Okresné úrady, odbory katastra obdobné konania, v ktorých chýbajú v darovacích zmluvách náležitosti podľa § 5 ods. 1 bytového zákona opäť iba „prerušujú“ a nezastavujú a dávajú tak možnosť zmluvným stranám doplniť chýbajúce náležitosti.

Správa katastra sťažovateľke takýto postup v konaní V-13874/13 neumožnila a konanie hneď zastavila.

... Sťažovateľka namieta ústavne nesúladný postup Najvyššieho súdu, ktorý bez akejkoľvek významnej zmeny v posudzovaných právnych ustanoveniach, prijal úplne rozdielne rozhodnutia.

... Je zrejmé, že slovenský právny poriadok nestojí na systéme súdnych precedensov, avšak pri rovnakej legislatíve, by aj súd mal v obdobnej situácii postupovať rovnako, a teda jeho súdne rozhodnutie by malo byť predvídateľné.

Sťažovateľka by chcela poukázať aj na prílišný právny formalizmus či už v rozhodovaní Správy katastra a následne aj Krajského súdu a Najvyššieho súdu, keď nie je rešpektovaná vôľa darcu, ktorá je zachytená v listine splňajúcej všetky náležitosti § 42 Katastrálneho zákona...

Najvyšší súd svojim rozhodnutím č. k. 6Sžr/20/2017 zo dňa 21. februára 2018 priamo popiera zmluvnú voľnosť zmluvných strán Darovacej zmluvy.

Sťažovateľka poukazuje aj na Rozhodnutie Ústavného ČR I.ÚS 625/03 zo dňa 14. 4. 2005, ktorý v odôvodnení tohto rozhodnutia konštatuje, že porušenia ústavne zaručených základných práv sa orgán verejnej moci dopustí aj vtedy, ak formalistickým výkladom noriem podústavného práva odoprie autonómnemu prejavu vôle zmluvných strán dôsledky, ktoré zmluvné strany takým prejavom zamýšľali vo svojej právnej sfére vyvolať. Ďalším základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné oba výklady. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, nie však zásadou. Nie je teda ústavne konformné a je v rozpore s princípmi právneho štátu vychádzajúcim z čl. 1 Ústavy taká prax, keď všeobecné súdy preferujú úplne opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom neplatnosť zmluvy nezakladajúcim.»

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom rozhodol o porušení jej v záhlaví označených práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznal jej finančné zadost'učinenie v sume 10 000 €, ako aj náhradu trov konania v sume 368,40 €.

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom, ktorým najvyšší súd po zrušujúcom náleze ústavného súdu opätovne rozhodol o potvrdení rozsudku krajského súdu z dôvodu jeho vecnej správnosti. Podstatou sťažnosti je námietka porušenia princípu predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, uplatňovania prílišného právneho formalizmu a výkladu v neprospech darovacej zmluvy.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má

právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

9. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

10. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

11. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Predovšetkým ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá

na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

12. Ako z uvedeného vyplýva, ústavnému súdu v zásade neprislúcha hodnotiť správnosť právneho záveru všeobecného súdu v konkrétnej právnej veci ani výklad zákona, ktorý v konkrétnej veci aplikoval. Sťažovateľ však túto stabilizovanú judikatúru ústavného súdu opomína a sťažnosť uplatnil v podstate ako ďalší opravný prostriedok v systéme všeobecného súdnictva. Účel sťažnosti je však v porovnaní s opravnými prostriedkami v systéme všeobecného súdnictva diametrálne odlišný, keďže táto sleduje výlučne ochranu základných práv a slobôd.

13. Najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku stotožnil s odôvodnením rozsudku krajského súdu a na zdôraznenie jeho správnosti doplnil tieto dôvody:

«V predmetnej právnej veci predmetom preskúmvacieho konania bol postup a rozhodnutie odporcu, ktorým zamietol návrh na vklad do katastra nehnuteľností nachádzajúcich sa v k. ú. [REDAKOVANÉ], zapísaných na [REDAKOVANÉ] a to byt [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], domu na ul. [REDAKOVANÉ], postaveného na pozemku registra [REDAKOVANÉ], spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach, spoločných zariadeniach, príslušenstve

domu súpisné číslo [REDACTED] postaveného na pozemku registra [REDACTED] [REDACTED] poschodí domu vo veľkosti [REDACTED], spoluvlastnícky podiel na pozemku registra [REDACTED] zastavané plochy a nádvoria o výmere [REDACTED] zastavané plochy a nádvoria o výmere [REDACTED], zastavané plochy a nádvoria o výmere [REDACTED], zastavané plochy a nádvoria o výmere [REDACTED] domu vo veľkosti [REDACTED], a to v súlade s ustanovením § 31 ods. 3 katastrálneho zákona.

Predmetom vkladového konania bola darovacia zmluva zo dňa 13. februára 2013, ktorou [REDACTED] ako dárkyňa darovala vyššie uvedený byt navrhovateľke, ktorá ho ako obdarovaná prijala. Správny orgán pri posudzovaní spôsobilosti zavkladovania darovacej zmluvy zo dňa 13. februára 2013 do katastra nehnuteľností správne postupoval pri posudzovaní náležitostí darovacej zmluvy podľa katastrálneho zákona a zákona o vlastníctve bytov, ktorý ako špeciálny zákon upravuje vlastnícke právo k bytom a nebytovým priestorom a na ktorého použitie odkazuje Občiansky zákonník.

... odvolací súd zdôrazňuje, že oba písomné podania, a to vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 24. októbra 2014 podané odporcom a tiež písomné podanie [REDACTED] zo dňa 24. októbra 2014, doručil najvyšší súd navrhovateľke dňa 24. januára 2018 a podanie zúčastnenej osoby v plnom znení dňa 1. februára 2018.

Odvolací súd k hmotnoprávnej stránke veci ďalej zotrval na svojom právnom názore vyjadrenom už v zrušenom rozhodnutí č. k. 3Sžr/124/2014-176 zo dňa 24. augusta 2016, nakoľko nenašiel dôvod, pre ktorý by sa odchýlil od prijatých právnych záverov, a to ani s prihliadnutím na argumenty navrhovateľky uvedené v podanej ústavnej sťažnosti.

Senát najvyššieho súdu uvádza, že inštitút vkladu je založený na základe konštitutívnosti, ako správne uviedol aj krajský súd, čo znamená, že zmluvné práva k nehnuteľnostiam vznikajú, menia sa a zanikajú vkladom do katastra. Správa katastra je ako orgán štátnej správy súčasťou výkonnej moci štátu a je v jej kompetencii rozhodovať, či sú splnené podmienky na povolenie zápisu práv k nehnuteľnostiam do katastra na základe vkladu práv k nehnuteľnostiam. Na konanie o povolenie vkladu je miestne príslušná tá správa katastra, v ktorej obvode sa nachádza nehnuteľnosť. Vkladové konanie ako návrhové správne konanie sa začína na návrh účastníka konania, pričom katastrálny zákon zakotvuje

obligatórne náležitosti návrhu, ktoré má účastník vkladového konania spolu s návrhom na povolenie vkladu predložiť. V priebehu vkladového konania správny orgán posudzuje podstatné náležitosti listín aj podľa príslušného zmluvného typu a to z hľadiska kritérií, ktoré sú uvedené v § 31 ods. 1 katastrálneho zákona a predmetnú zmluvu posudzuje aj v intenciách § 42 ods. 1, 2 uvedeného zákona. V prípade vlastníctva bytu je nutné zmluvu posudzovať aj podľa špeciálneho zákona, v tomto prípade zákona o vlastníctve bytov, ktorý precízne formuluje požiadavky na náležitosti zmluvy o prevode vlastníctva, ktorej predmetom je byt.

Vkladové konanie predstavuje rozhodovací procesný postup, pri ktorom okresný úrad ako správny orgán na základe predložených písomných podkladov podľa § 31 ods. 1, 2 katastrálneho zákona a § 42 ods. 1, 2 a 3 posudzuje všetky skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu, v danom prípade aj podľa ustanovení zákona o vlastníctve bytov. Výsledkom tohto rozhodovacieho procesného postupu je rozhodnutie o povolení vkladu alebo rozhodnutie o zamietnutí návrhu na vklad.

*K odvolacej námietke žalobkyne týkajúcej sa použitia ustanovení § 79d a § 79e katastrálneho zákona odvolací súd konštatuje, že uvedená námietka nebola predmetom podaného opravného prostriedku a uplatnená žalobkyňou bola až v jej podaní zo dňa 3. mája 2014, doručenom krajskému súdu dňa 5. mája 2014, teda po uplynutí lehoty 30 dní na doručenie opravného prostriedku v zmysle ustanovenia § 250m ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 a § 250h ods. 1 O. s. p... S poukazom na zásadu koncentrácie konania, súd nemôže preskúmať správne rozhodnutie nad rámec žalobcom v žalobe vymedzeným. Ide o zásadu *iudex ne eat petita partium* (sudca nech nejde nad návrhy strán), ktorá vyplýva z ustanovenia § 249 ods. 2 O. s. p., a súd musí túto zásadu aplikovať vo všetkých veciach, v ktorých preskúmava na základe podanej žaloby zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Výnimku z tejto zásady predstavujú veci, v ktorých súd zistil, že žalobou napadnuté rozhodnutie trpí takými vadami, ku ktorým musí súd prihliadnuť bez ohľadu na to, či žaloba takýto nedostatok rozhodnutia namietala (§ 250j ods. 2 O. s. p.), o čo vo vzťahu k odvolacej námietke navrhovateľky nejde. Preto krajský súd nebol povinný zaoberať sa podanou námietkou a správne na ňu neprihliadal.*

Odvolací súd aj napriek tomu uvádza, že ak by aj bola uplatnená táto námietka včas, neobstála by, nakoľko ako správne uviedol odporca, ide o prechodné ustanovenia určujúce,

podľa akých právnych predpisov sa dokončia konania o návrhu na vklad zo zmluvy o prevode vlastníctva bytu a zo zmluvy o prevode vlastníctva nebytového priestoru podľa osobitného predpisu, ktorých návrhy boli podané do nadobudnutia účinnosti katastrálneho zákona... Uvedené prechodné ustanovenia sa teda vzťahujú na konania začaté pred nadobudnutím účinnosti katastrálneho zákona, pričom v predmetnej právnej veci sa konanie nezačalo pred nadobudnutím účinnosti katastrálneho zákona, ale až počas jeho účinnosti, a preto sa na dané konanie ani nevzťahujú.

Najvyšší súd považuje za potrebné vyjadriť sa k navrhovateľkou uvádzanej prekvapivosti už zrušeného rozhodnutia najvyššieho súdu v predmetnej právnej veci a k rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 6Sžo/191/2010 zo dňa 24. novembra 2010. V uvedenom rozhodnutí najvyšší súd dospel k záveru, že správa katastra nepostupovala správne, keď zamietla návrh na vklad vlastníckeho práva na základe darovacej zmluvy, pre chýbajúce náležitosti uvedené v § 31 ods. 1 katastrálneho zákona a preto mala konanie prerušiť podľa § 31a písm. c) katastrálneho zákona. V tomto smere sa súdu javilo rozhodnutie ako predčasné. Z predmetného rozsudku vyplýva, že v darovacej zmluve chýbala nielen náležitosť vyplývajúca zo samotného § 31 ods. 1 katastrálneho zákona (určenie spoluvlastníckeho podielu), avšak okrem tejto aj ostatné náležitosti vyplývajúce z § 5 ods. 1 bytového zákona, na základe čoho správa katastra považovala predmet prevodu za neurčitý. Odvolací súd považoval postup správy katastra za nesprávny a konštatoval, že ak písomné vyhotovenie zmluvy, verejnej listiny alebo inej listiny obsahuje chyby v písaní alebo počítaní alebo iné zrejme nesprávnosti, pre ktoré je nezrozumiteľné alebo neurčité, prípadne ak neobsahuje náležitosti podľa odseku 1, správa katastra ho vráti vyhotoviteľovi alebo tomu, kto podal návrh na vklad, alebo vlastníkovi, alebo inej oprávnenej osobe a určí lehotu na opravu, prípadne na doplnenie a z tohto dôvodu nepovažoval darovaciu zmluvu za absolútne neplatný právny úkon. Vyhodnotil, že z dôvodu neurčitosti právneho úkonu bolo potrebné katastrálne konanie prerušiť a umožniť navrhovateľom doplnenie, resp. opravu darovacej zmluvy.

Najvyšší súd však po vydaní tohto rozhodnutia, rozhodol vo veci sp. zn. 10Sžr/4/2012 zo dňa 26. septembra 2012, v ktorom zaujal najvyšší súd opačný právny názor, s ktorým sa stotožňuje senát najvyššieho súdu a na ktoré zároveň poukazuje.

V neskôr vydanom rozhodnutí práve najvyšší súd konštatoval, že správa katastra postupovala správne, keď zamietla návrh na vklad, nakoľko darovacia zmluva nespĺňala náležitosti podľa § 5 ods. 1 bytového zákona, čím považovala darovaciu zmluvu za absolútne neplatný právny úkon. Predmetné ustanovenie zákona má pritom podľa argumentácie najvyššieho súdu kogentný charakter. Ďalej súd uviedol, cit: „Absolútne neplatný právny úkon je neplatný od začiatku (ex tunc). Z toho tiež vyplýva, že nie je možné ho konvalidovať opravou, t j. prerušením konania a doplnením podstatných náležitostí zmluvy zo strany navrhovateľky. Je potrebné hľadiť na tento právny úkon ako na taký, ktorý vôbec nevznikol. Absolútna neplatnosť právneho úkonu nastáva priamo zo zákona a pôsobí od začiatku voči každému. Rozhodnutie odporkyne o zamietnutí návrhu na vklad darovacej zmluvy, ktorá neobsahovala zákonom predpísané náležitosti, bolo preto vydané v súlade so zákonom.

Pokiaľ sa navrhovateľka domáhala opravy darovacej zmluvy, odvolací súd udáva, že v zmysle vyššie citovaných ustanovení katastrálneho zákona je možné takúto opravu vykonať pokiaľ sa jedná pri vyhotovení zmluvy o chyby v písaní, počítaní alebo iné zrejme nesprávnosti, pričom v danej veci sa o takýto prípad nejedná.“

K vyššie uvedenému právnenému názoru najvyššieho súdu, odvolací súd uvádza, že ak je ustanovenie § 5 ods. 1 zákona o vlastníctve bytov a nebytových priestorov kogentného charakteru nie je potom povinnosťou katastrálneho orgánu prerušiť katastrálne konanie a vyzývať jeho účastníkov na doplnenie alebo opravu zmluvy, pretože správny orgán nielenže nemá povinnosť, ale ani oprávnenie nahrádzať vôľu účastníkov zmluvy, keďže ide o chýbajúce podstatné náležitosti zmluvy a došlo by k hmotnoprávnemu zásahu do samotnej podstaty zmluvy. V takomto prípade nie je možné vzniknutý nedostatok zmluvy zhojiť výzvou na jej doplnenie alebo opravu alebo dodatočne ho konvalidovať dodatkom k zmluve, a preto ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu s účinkami ex tunc, na ktorú musí katastrálny orgán prihliadnuť ex offo a návrh na vklad vlastníckeho práva z predmetnej zmluvy zamietnuť.

K predmetnej problematike sa vyjadril najvyšší súd aj v rozhodnutí sp. zn. I Sžo/204/2008 zo dňa 1. júla 2009, ktoré bolo judikované pod č. 47/2009, kde súd konštatoval, cit.: „Z uvedeného vyplýva, že zákonodarca zveril do právomoci správe katastra v konaní o povolení vkladu vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností

na základe zmluvy okrem splnenia ďalších zákonných podmienok skúmať aj jej platnosť. Povinnosťou správy katastra pri posudzovaní platnosti zmluvy je v zmysle ustanovenia § 3 správneho poriadku postupovať v súlade s ustanoveniami Občianskeho zákonníka, ako aj ďalších právnych predpisov, ktoré sa vzťahujú na posúdenie právneho úkonu zakladajúceho vznik zmenu alebo zánik práv a povinností účastníkov toho právneho úkonu, na základe ktorého bol zmluvný záväzok zmluvných strán uzavretý.“

Na základe vyššie citovaných rozhodnutí najvyššieho súdu dospel odvolací súd k záveru, že na posúdenie platnosti právneho úkonu sa použije aj bytový zákon, nakoľko v § 5 ods. 1 upravuje podstatné náležitosti zmluvy o prevode vlastníckeho práva k bytu, ktoré majú kogentný charakter a darovacia zmluva takouto zmluvou je.

Z uvedených dôvodov dospel senát najvyššieho súdu k záveru, že krajský súd postupoval vo veci vecne správne ak uzavrel, že predmetná darovacia zmluva nebola spôsobilá vkladu vlastníckeho práva z dôvodu absencie jej podstatných náležitostí a nebolo možné ju dodatočne konvalidovať výzvou na doplnenie alebo opravu, ani prípadným dodatkom k zmluve a správny orgán po posúdení náležitostí zmluvy uvedených v katastrálnom zákone a v zákone o vlastníctve bytov rozhodol správne o zamietnutí návrhu na vklad. Preto odvolací súd na základe vyššie uvedených skutočností a v spojení s citovanými ustanoveniami príslušných zákonov, rozsudok Krajského súdu v Bratislave potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O. s. p.).»

14. Ústavný súd z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutého rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Z napadnutého rozsudku totiž nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojvoľu alebo takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Záver najvyššieho súdu nemožno považovať za svojvoľný či neodôvodnený, keďže s určujúcimi námietkami sa najvyšší súd vysporiadal ústavne konformným spôsobom, keď vyčerpávajúco zdôvodnil, aké právne úvahy ho viedli k potvrdeniu rozsudku krajského súdu, argumentujúc aj dvoma citovanými rozhodnutiami najvyššieho súdu.

15. Vo vzťahu k námietke porušenia predvídateľnosti súdneho rozhodnutia v dôsledku nejednotnej judikatúry najvyššieho súdu ústavný súd pripomína svoj ustálený právny názor, podľa ktorého mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov, a suplovať tak poslanie, ktoré zákon č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [§ 8 ods. 3, § 20 ods. 1 písm. b), § 21, § 22 a § 23 ods. 1 písm. b)] zveruje práve Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05). Práve plénum a kolégiá Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sú oprávnené odstraňovať nejednotnosť výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov tak, aby sa chránili okrem iného aj legitímne očakávania účastníkov súdnych konaní. Ústavný súd však vzhľadom na to, že nie je súčasťou systému všeobecného súdnictva, môže zasahovať do výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov všeobecnými súdmi len v prípadoch, keď sa ich výklad vyznačuje svojvôľou a zjavnou neodôvodnenosťou do tej miery, že to má za následok porušenie základného práva alebo slobody. Keďže ale ústavný súd v prípade napadnutého rozsudku prejav svojvôle, resp. zjavnej neodôvodnenosti nezistil, nepovažoval v danom prípade argumentáciu sťažovateľky za spôsobilú na to, aby len na jej základe bolo možné napadnutý rozsudok hodnotiť ako ústavne neakceptovateľný a neudržateľný (II. ÚS 70/2014).

16. Z uvedených dôvodov neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd sťažnosť prijal na ďalšie konanie. Tejto totiž chýbala ústavnoprávna relevancia, ktorá by takýto postup a rozhodnutie ústavného súdu odôvodňovali. V okolnostiach prípadu preto ústavný súd považuje postup najvyššieho súdu za ústavne akceptovateľný a vyčerpávajúco argumentačne zdôvodnený. Napadnuté uznesenie preto nemožno považovať ani za svojvoľné či arbitrárne. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať

v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

17. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom, preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

18. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími požiadavkami uvedenými v petite sťažnosti, rozhodovanie o ktorých je podmienené jej vyhovením.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave 19. decembra 2018